

„În sfârșit fiți toți de același gând” R—2877

„În sfârșit, toți să fiți cu aceleași gânduri (în armonie — de acord), suferind împreună cu alții, plini de dragoste frățască, miloși, smeriți. Nu întoarceți rău pentru rău, nici batjocură pentru batjocură; dimpotrivă, binecuvântați, căci la aceasta ați fost chemați: să moșteniți binecuvântarea.” — 1 Petru 3:8,9

Armonie nu înseamnă asemănare. Mai degrabă, ea înseamnă unire cu deosebiri; și tocmai aceasta este însemnătatea cuvântului grecesc din care se traduce „toți să fiți cu aceleași gânduri”, din textul nostru. Voința Domnului cu privire la poporul Său nu prevede exact aceeași identitate, nesocotind trăsăturile caracteristice ale fiecăruia. Dinpotrivă, o armonie cu deosebiri este mai de dorit decât asemănarea. Ca de exemplu, ceea ce constituie frumusețea curcubeului este unirea armonioasă a celor șapte culori. Tot așa și în muzică: atingerea clapelor unui pian sau a unei orgi dă fiecare un sunet deosebit, dar buna lor atingere produce un cântec armonios, — deosebirea sunetelor produce o melodie care nu s-ar putea obține în nici un caz dacă ai atinge tot acciași clapă. Acesta este gândul cuvintelor apostolului cu privire la poporul lui Dumnezeu. Ei sunt de diferite temperamente și dispoziții naturale, cu diferite trăsături caracteristice, și alchimia divină prin care omul este schimbat în spiritual, mintea veche în minte nouă, nu distruge cu totul și nu a fost intenția să distrugă elementele caracterului și dispoziția naturală; ci s-a intenționat să se ia de pe fiecare zgura, imperfecțiunea și discordanța și astfel să permită tuturor unirea și dezvoltarea într-un întreg armonios.

Nici Domnul nu așteaptă ca această stare a completei armonii să fie atinsă de către poporul Său imediat după consacrarea lor. Din contră, apostolul arată în textul de mai sus, că ajungerea acestei armonii este terminarea cu succes a vieții creștine — în loc să fie începutul lucrării de har în poporul Domnului. El spune: „în sfârșit”, și nu „mai întâi”, trebuie ca toți să fiți cu aceleași gânduri — în armonie. Se cer ani la rând în școala lui Christos pentru a crește și a dezvolta harul, cunoștința și iubirea — înainte de a ajunge fericita stare arătată în textul de mai sus, adică „în sfârșit, toți să fiți cu aceleași gânduri”.

Apostolul Pavel arată că trebuie să continuăm a crește în har, cunoștință și iubire, pentru a ajunge în inimă, în voință, și la statura omului desăvârșit în Cristos. „Copilul” în Cristos nu are statura unui „om”, și cere mai întâi laptele Cuvântului, iar după aceea „hrană tare”, ca să poată crește, și în fine să ajungă la ideala stare arătată în textul nostru — o stare de completă armonie cu Domnul și cu fiecare din ai Săi, care dovedește că lucrul harului a progresat cum se cuvine în acea inimă — că semnul iubirii desăvârșite a fost ajuns, chiar dacă nu este încă în stare să o exprime pe deplin în fiecare cuvânt și faptă a vieții.

Apostolul Pavel zugrăvește această transformare a vieții, această creștere spunând: „Să fiți transformați prin înnoirea minții voastre”. Dar, deși nu se cere decât puțin timp pentru darea acestor instrucțiuni, și de asemenea nu se cere timp pentru a fi de acord să urmezi acestor instrucțiuni, se cere însă o lungă, statornică și răbdătoare stăruință în facerea de bine pentru a te conforma lor — a ajunge pe deplin transformați în inimile noastre așa încât să vrem numai ceea ce este bine, oricare ar fi dificultățile în care ne-am găsi pentru a face acel bine. Și tocmai aici se ridică o dificultate: mulți nu văd limpede care le sunt datoriile, și de aceea trec prin viață ca printr-un labirint, ca printr-o încurcătură prin care treci cum poți, bine sau rău, cum nimeresti, trecând prin tot felul de îndoieli, temeri, lipsă de repaus, pace și binecuvântare ce rezultă dintr-o cunoștință insuficientă și dintr-o stăruință nestatornică.

Fără îndoială că toți vor fi observat faptul, că aceia cari manifestă cel mai adânc interes în planul divin nu întotdeauna sunt cei mai netezi și mai buni în lume, deseori ei sunt așa de combativi ca și cum ar fi mâhniți tot timpul ei înșiși și prietenii lor prin neînțelepciunea sau prin dispoziția lor naturală de ceartă și controversă. Tocmai calitatea pe care apostolul o amintește în textul acesta, adică a fi una în minte sau a fi în armonie, în mod hotărât, lipsește majorității acelor care devin adânc interesați în adevărul prezent. Iar unii au fost aplecați spre condamnare pripită a învățăturilor și spun: acesta nu este spiritul pașnic a lui Cristos. Unde Spiritul lui Cristos există acolo trebuie să existe iubire și armonie. Așa spune apostolul: „În sfârșit, toți să fiți cu aceleași gânduri”. Și nu trebuie uitat că acesta este rezultatul disciplinei și instrucțiunii în școala lui Cristos; prin ajungerea la dispoziția armoniei (în timp ce ne manifestăm credincioși și curajoși pentru adevăr), noi putem aprecia bine creșterea noastră în har, cunoștință și iubire.

Vrem să sugerăm o explicație pentru ce se întâmplă că mulți din poporul Domnului posedă spiritul de combativitate. Aplecarea sau pornirea spre ceartă și neînțelegeri este rezultatul unei combativități rău condusă și rău întrebuințată. Combativitatea în sine nu e o trăsătură rea de caracter. Dimpotrivă, ea este o calitate indispensabilă, fără de care nu se poate ajunge la prețul pus înaintea noastră în evanghelie. Celor ce le lipsește

combativitatea, le lipsește și zelul de a stăruia lângă o cauză; le lipsește puterea de a umbla și trăi o viață dreaptă în împrejurările de acum. Sunt ca o luntre care n-are nici lopeți, nici pene și nici vâsle: fără de care nu te poți ajuta, și care plutește cum o mână valurile, lipsindu-i aparatele necesare spre o îndrumare la țintă. Sunt mulți oameni buni în lume cărora le lipsește fermitatea, le lipsește caracterul, le lipsește combativitatea, și de aceea ei nu pot să plutească cu curentele populare; și aceștia adesea sunt socotiți în mod greșit ca „sfinți” când de fapt ei nu prezintă nimic de acest fel. Ei nu sunt nici măcar felul de material din care Domnul își alege sfinții Săi. Ei sunt nepotriviți pentru scopul chemării prezente din această Vârstă Evanghelică, căci toți cei chemați acum ca să fie biserica aleasă trebuie să fie cu toții „biruitori”; toți sunt chemați a fi biruitori, sunt chemați să reziste valului popular; chemați să lupte lupta bună a credinței cu supunere; iar cei ce nu au spiritul combativ, adică un caracter de fier, aceia nu prea pot să se potrivească stărilor de acum și de aceea mulți din cei ce mărturisesc pe Domnul nu se găsesc în ceata care aleargă după premiu.

Așa dar, dacă vreunul din aceia care au primit adevărul, care pescuit de adevăr a fost adus până în punctul unei consacrări depline Domnului, însă după aceea, din timp în timp, a presimțit răutatea aplecărilor sale naturale, și pentru aceea s-a simțit descurajat, să mulțumească lui Dumnezeu și să ia nou curaj. Să-și deie seama că tocmai această dispoziție este una din calificările pentru înscrierea sa în serviciul Căpitanului Mântuirii noastre; noul său serviciu îl obligă ca dispoziția aceasta să fie potrivită în spiritul iubirii în așa fel, încât în sfârșit va însemna că dispoziția sa sau aplecarea spre ceartă va fi învinsă, iar combativitatea va fi întoarsă spre învingerea răului și producerea binelui.

Pe de altă parte, deși trebuie să luăm încurajări și să ne bucurăm în gândul că Domnul dorește și caută, și cheamă, o clasă luptătoare și „biruitoare”, și care nu pot fi ca atari decât în cazul când au ce să biruiască, care nu ar putea birui dacă nu ar avea ceva din spiritul de biruitor sau combativ. Cu toate acestea să ne întoarcem la cealaltă latură a acestei însușiri a combativității și să ne aducem aminte că aproape în toate cazurile ea a fost rău îndrumată, și din momentul ce am devenit soldații crucii lui Cristos, combativitatea noastră trebuie să fie îndreptată în alte direcții. Înainte de toate trebuie să învățăm, că combativitatea noastră să nu fie îndreptată contra Domnului, rezistând voinței Sale; ci din contră, să facem o deplină predare a cugetelor și a cuvintelor și faptelor noastre Domnului. Apoi combativitatea n-are să fie întrebuintată împotriva fraților; căci a ne lupta împotriva fraților ar însemna a ne lupta împotriva lui Dumnezeu, împotriva adevărului, împotriva membrelor a aceluiasi regiment din care noi înșine facem parte. În loc de a ne lupta împotriva fraților trebuie să-i iubim, să ne luptăm pentru ei, tot așa de bine cum trebuie să luptăm pentru Domnul și adevărul Său. Mai trebuie să ne amintim că combativitatea să nu o îndreptăm împotriva prietenilor, a vecinilor, sau a lumii în general. Nu. Toți aceștia au mai mult decât deajuns lupte de ale lor fără a ne mai avea și pe noi ca potrivnici. Din contră, toți aceștia au nevoie de simpatia noastră, au nevoie de ajutor, de încurajare, au nevoie de tot ceea ce le-am putea dărui spre ridicarea lor.

A lupte lupta bună a credinței — 1 Timotei 6:12

Astfel fiind cazul, se pune întrebarea cum și împotriva cui trebuie să îndreptăm noi combativitatea, ca să fie bine direcționată și plăcută Domnului, și în serviciul cauzei Sale. Ca răspuns, combativitatea trebuie îndreptată împotriva păcatului, iar prima ei încercare trebuie să ne-o aplicăm nouă înșine; și a lupta cu noi înșine este cea mai mare luptă, și de aceea cuvântul Domnului ne spune că: „cine este stăpân pe sine prețuiește mai mult decât cine cucerește o cetate”, pentru că în acea măsură el a învățat cum să-și întrebuinteze combativitatea în direcția cea bună, în controlul asupra lui însuși. Numai după ce am experimentat în bună parte lupta împotriva păcatului din noi, în scoaterea bârnei din ochii noștri, în curățenia sufletelor noastre proprii de mânie, amărăciune, ură și ceartă, numai după aceea, și cu ajutorul acestei aspre lupte și experiențe, suntem noi în stare și pregătiți spre a ajuta fraților, cât și altora în greutățile lor.

Acela care începe prin a lupta împotriva păcatului altora, înainte de a fi putut duce o luptă hotărâtă împotriva propriilor slăbiciuni și erori, face o greșală mare. El are nevoie de umilință și simpatie pentru a ajuta altora să lupte lupta lor, iar acestea nimeni nu le poate câștiga fără să fi luptat mai întâi pe frontul propriei sale vieți, și până nu și-a dat seama cât de puternic este dușmanul și cât de înrădăcinat este păcatul și egoismul în carnea sa. El mai trebuie să experimenteze și pierderi în unele din luptele sale pentru a ajunge să aibă o apreciere cuvenită și să-și cunoască neputința sa de a birui prin sine însuși, și că în continuu trebuie să recurgă la tronul de har și îndurare spre a primi noi și noi ajutoare. El are lipsă de acestea, pentru că apostolul spune, că atunci când suntem slabi, atunci suntem tari; iar când suntem tari în încrederea de sine și prin urmare nesocotim

a merge la Domnul, atunci suntem slabi și gata să pierdem lupta, și devenim biruiți de către dușman — păcat. — Evrei 4:16; 2 Corinteni 12:10.

Toți acei care pe această linie au avut experiențe, și care au învățat cum și când să-și îndrepte energiile combative, găsec teren nemărginit pentru întrebuințarea fiecărei trăsături a combativității pe care omul o posedă:

1. În el însuși trebuie o supraveghere continuă, după cum spune apostolul: „Ci mă port aspru cu trupul meu și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am predicat altora, să fiu eu însumi dezaprobat.” (1 Corinteni 9:27) Ah, cât de multă energie și cât de multă perseverență este necesară în lupta bună a credinței și în credincioșia față de Domnul pentru subjugarea noastră — pentru ca „orice gând (în măsura în care este posibil fiecare cuvânt și faptă) să-l facem rob ascultării de Cristos” (2 Corinteni 10:5). Găsim aici destul loc pentru combativitate; destul loc pentru toată cearta ce o dorim — cearta cu păcatul și voința proprie, cearta cu voia cărnii, a împotrivirii la fiecare pas, omorând-o, ucigându-i plăcerile și dorințele. De aceea nu ne mirăm că apostolul vorbește de experiențele de acum ca de o luptă; nu ne mirăm că el ne spune că trebuie să ne pregătim pentru a îndura greutatea ca buni soldați a Domnului Isus Cristos.

2. Îndată ce asupra-ne am câștigat biruința, și îndată ce mintea cea nouă a așezat garnizoane în toate colțurile trupului cucerit, spre a preveni orice răsculare, spre a-l ținea în subjugarea Regelui regilor și Domnului domnilor — imediat toată energia rămasă care poate fi economisită de la stăpânirea de sine va găsi ocazii din abundență pentru folosirea în lupta pentru Domnul, pentru frați, pentru adevăr, în lupta împotriva erorii, împotriva viclenilor diavolului, „căci nu suntem în neștiință despre planurile lui” așa cum declară apostolul.

3. Pe măsură ce ochii priceperii ni se deschid tot mai larg, observăm marea luptă ce se desfășoară pe întreg pământul între dreptate și păcat, între Domnul nostru și dumnezeul acestei lumi, împreună cu reprezentanții săi orbiți care în neștiința lor cred că aduc serviciu lui Dumnezeu, dar adesea se luptă împotriva adevărului și împotriva ostașilor adevărați ai crucii, împotriva fraților lor, întocmai cum s-a întâmplat și în cazul lui Pavel. Ne amintim cum Saul din Tars persecuta Biserica, folosindu-și greșit combativitatea sa, prin o metodă rea. Ne amintim cum s-a adresat Domnul: „Saul, Saul, pentru ce Mă prigonești?” — De ce lupti împotriva lui Dumnezeu, împotrivindu-te adevărului și cauzei Sale? Tot în cazul lui Pavel observăm că imediat după deschiderea ochilor înțelegerii sale el deveni cel mai îndârjit soldat al crucii, nesocotind lucru mare a-și pune chiar și viața pentru Domnul și frații săi, împotriva cărora se lupta odată prin neștiința sa.

Aceeași combativitate care a făcut din Pavel un persecutător violent, îndrumată pe calea cea bună, a făcut din el cel mai brav dintre apostoli pentru apărarea adevărului. Tot așa s-a întâmplat și cu ceilalți apostoli. Acei care aveau după natură o combativitate mai puternică, când acea combativitate a fost întoarsă în direcții bune, a făcut din ei luptători neînvinși pentru adevăr. Petru, de pildă, era plin de combativitate, la început aproape sfâșiat de ea, gata pentru apărarea Domnului său să taie urechea servitorului preoților, a fost după aceea de o îndrăzneală uimitoare pentru întrebuințarea talanților săi spre mărirea Domnului. Iacov și Ioan, alți doi favoriți și recunoscuți în chip special de Domnul, și în chip special întrebuințați în serviciul adevărului, erau amândoi stăpâniți de dispoziții combative în așa măsură încât până acum încât au fost cunoscuți ca „fii ai tunetului”. Tot ei au fost cei care s-au supărat foc pe Samariteni fiindcă au refuzat să primească pe Domnul în cetatea lor, și au fost atât de plini de iubire și zel pentru Domnul, încât l-au întrebat: „Doamne, vrei să spunem să se coboare foc din cer și să-i mistuie”? Ei aveau combativitatea, aveau curajul, aveau zelul, dar încă nu erau învățați, nu știau calea bună de a întrebuința combativitatea, iar Domnul le-a spus-o pe față zicând: „Nu știți de ce duh sunteți însuflețiți. Căci Fiul Omului a venit nu ca să piardă sufletele oamenilor, ci ca să le mântuiască”. Mai târziu ei au fost unși cu Spiritul sfânt la Rusalii și cu timpul au învățat al cărui spirit sunt ei (a cărui Spirit a fost Domnul, și ce spirit trebuie să aibă ei ca să fie urmașii Săi), au înțeles mai bine cum trebuie să-și întrebuințeze combativitatea și zelul lor. Și de aceea îi găsim ostași credincioși ai crucii, netemându-se de nici o primejdie, și îndurând greutatea ca buni soldați ai Domnului Isus chiar până la moarte.

A fost tot această combativitate naturală, dar acum consacrați lui Dumnezeu și îndrumați de Spiritul Său cel sfânt, care l-a făcut pe Petru și pe un altul dintre apostoli, când erau amenințați de către Sinedriu ca să nu mai predice în numele lui Isus, să se împotrivescă acestei restrângeri ilegale a libertății și drepturilor lor ca evrei sub lege și de a se supune chemării cerești, când au spus fără sfială: „Judecați voi singuri dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu; căci noi nu putem să nu vorbim despre cele ce am văzut și am auzit”. (Fapte 4:19-20) Știa Domnul pe cine își alege apostoli, și ușor se poate vedea acum, că niște oameni slabi, nestatornici și fără nervi nu ar fi servit cauzei Sale atât de bine ca și aceia pe care El i-a ales. Și este înțelept a crede că în același chip de-a lungul veacului, El a căutat și a ales caractere

statornice și puternice, de aceia care au curajul și îndrăzneala pentru bine; acei care îndrăznesc să înfrunte disprețul lumii, loviturile și batjocurile, strigătele și huiduielile ei. A sta în fața acestora înseamnă biruință: și oricine își dă seama că îi lipsesc aceste calități nu mai trebuie să întârzie pentru cultivarea combativității și îndreptarea ei în această direcție bună — a combate slăbiciunile, a combate păcatul și orice lucruri care sunt contrare Domnului și cuvântului Său.

Credința și vestea — de asemenea esențiale

Dar numai combativitatea nu este de ajuns. Este nevoie de aceeași măsură de credință, pentru a putea folosi combativitatea corect. De aceea auzim cuvântul Domnului spunându-ne: „Și ceea ce câștigă biruința asupra lumii este credința noastră” (1 Ioan 5:4). Puterea care mișcă și face plini de energie pe poporul Domnului trebuie să fie credința. Nu credința în crezuri, nici credința în oameni sau în noi înșine, ci credința în Domnul și în făgăduințele Sale nespuse de mari și scumpe. După cum roțile unui vapor reprezintă combativitatea sa împotriva valurilor, și cu ajutorul cărora se luptă și împinge vasul înainte, tot așa aburul puternic, produs de mașinării, reprezintă credința, care trebuie să stea înapoia combativității și s-o întrebuițeze pentru combaterea valurilor vieții, și să îndurăm greutăți, să luptăm lupta bună și să sperăm să ajungem la răsplată.

Cărbunele și cazanele care produc aburul puternic, reprezintă cuvântul și îngrijirile dumnezeiești, care produc în noi o putere de credință care ne face în stare să rezistăm valurilor. Făgăduințele nespuse de mari și scumpe ale Cuvântului divin ne-au fost date ca o bază pentru credință, — ca și cărbunele care produce în noi puterea să voim să facem buna plăcere a lui Dumnezeu (Filipeni 2:13). De aceea aceste făgăduințe prețioase nu trebuie nesocotite; trebuie în continuu să fie întrebuițate, ca energia noastră să fie pururea la înălțimea ei. Și această energie trebuie să fie întrebuițată, și noi trebuie să o mărim împotriva mersului lumii acesteia dacă vrem să ajungem la condiția glorioasă la care am fost chemați.

Trebuie să ne amintim (pentru ca să nu devenim descurajați), că ajungerea la stăpânirea de sine a noastră, a minții noastre, și punerea acestora în deplin acord și armonie cu Domnul și, cât se poate, și pe cât se poate, cu toți ai Domnului care sunt de acord cu El, deși aceasta are să fie „în sfârșit”, totuși nici o zi să nu mai întârziem de a ne strădui spre acea înaltă culme și dezvoltare către care ne îndeamnă apostolul în textul nostru. Aceasta trebuie să stea înaintea noastră ca un stindard, ca un ideal, ca o țintă, și cu toate că nu întotdeauna vom reuși în ceea ce facem, dacă știm să ne acomodăm și să ne prefacem conform influențelor Spiritului Domnului, din fiecare încercare, noi vom ieși mai tari, și din fiecare nereușită vom ieși mai hotărâți; deoarece trecând prin aceste experiențe am avut ocazia să observăm punctele slabe ale propriului nostru caracter și să ne fortificăm împotriva lor. Iar dacă cu îngrijire observăm fiecare punct slab al nostru și în ce privește viitorul facem gard de apărare împotriva lui, dacă continuăm pe această cărare sub conducerea harului lui Dumnezeu și a îndurării marelui nostru Învățător, prin cuvântul și exemplul Său, precum și prin îngrijirile Sale providențiale, cu timpul vom ajunge în starea de biruință, de armonie, despre care vorbește textul nostru.

Și precum în sfârșit, în măsură mai mare și mai largă, ajungem la armonie — biruind fireștile noastre porniri spre ceartă, și zi după zi potrivit acestor porniri combative cu spiritul și cauza Domnului și Cuvântul Său și cu aceia care sunt ai Săi, starea noastră va ajunge a fi aceea pe care apostolul o descrie, anume, vom avea compasiune unii pentru alții. Vom aștepta și totodată vom vedea pe frați străduindu-se să se stăpânească pe sine și luptând pentru aceasta din toate puterile, iar soldatul adevărat când observă aceasta nu poate decât să fie simpatetic și milos. (Galateni 6:1) În noi se va naște iubirea care ne va atrage către ei — iubindu-i din inimă, iubindu-i cu tot sufletul — iar o astfel de iubire și o astfel de simpatie, o astfel de milă, ne vor pune în mișcare să facem tot ce ne stă în putere pentru ei — mai ales în ce privește ajutorul spiritual, cucerirea și biruirea păcatului, creșterea în har, cunoștință și iubire, neuitând nici pe cele temporale după măsura posibilității noastre cât și după nevoia altora.

Această milă și iubire frățească printre frații spirituali, în ce privește afacerile temporale, în nici un caz nu poate fi mai mică sau mai puțină decât ar fi printre frații naturali. Dimpotrivă, după cum legătura spirituală este cu mult mai mare decât cea pământească, mai nobilă, mai măreață, și fără a ne scădea obligația, iubirea și afecțiunile față de frații după trup, înseamnă deci că legătura spirituală trebuie să fie și să se manifeste în noi mai puternic, să fim gata a face totul pentru un frate în Cristos în ce privește cele temporale întocmai după cum am face cu un frate pământesc — și încă mai mult. Apostolul așează acest stindard spunând: „Să facem bine la toți, dar mai ales celor din casa credinței”.

Aceasta însă nu ar da de înțeles să nesocotim pe cei imediat din familia noastră și răspunderea noastră specială față de aceștia; ci înseamnă că afară de aceștia, frații spirituali să fie cei dintâi în inimile noastre, în

simpatiile noastre, în iubirea noastră și în toate să împărțim cu ei lucrurile bune spirituale și vremelnice de care ne bucurăm în funcție de nevoile lor. Acei care și-au îmbogățit această condiție a inimii cu Domnul și cu planul Său milostiv vor fi avut asemenea experiență în a ajunge la această poziție, că-îi va face compătitori cu alții — vor simpatiza cu greutățile și încercările altora și aceasta îi va face amabili, politicoși și blânzi cu toți.

Cu un cuvânt, luând măsura Scripturii, aleasa biserică a lui Cristos trebuie să fie cea mai lustruită, cea mai gentilă, cea mai generoasă, cea mai cu bună voință dintre toți oamenii din lume; — ea trebuie să posede toate aceste calități în înțelesul cel mai absolut, și nu numai ca o formă sau aparență de bunăvoință, gentilețe, etc., care este atât de comună în lume, ci o gentilețe, o bunăvoință, care să izvorască din inimă, care pornește din aprecierea Spiritului Domnului, din aprecierea adevărului, a spiritului iubirii și a spiritului de dreptate. Nu-i o afacere mică a învăța cum să fim pe deplin drepti și în toate afacerile noastre să facem altora ceea ce am dori ca alții să ne facă nouă, — să le acordăm aceleași libertăți pe care noi înșine am dori să le primim. Într-adevăr, mare și minunată este legea lui Dumnezeu, iar acei care sunt învățați de Domnul și educați în armonie cu această voință divină, trebuie în adevăr să fie un popor deosebit și zelos spre lucruri bune.

Oamenii care posedă combativitatea (fiind în corp omenesc) întotdeauna simt o dispoziție să se răzbune; dar acei care au învățat dela Domnul lecția stăpânirii de sine, care au cultivat și dezvoltat umilința, bunăvoința frățescă și mila, vor fi prin acestea pregătiți să îndeplinească cerințele textului — de a nu răsplăti rău pentru rău, sau injurie pentru injurie. Uitându-se la Domnul ca și pilda lor vor observa, că „deși fu aspru înfruntat nu răspundea prin aspre înfruntări”. Nu doar că vrăjmașii Săi ar fi găsit în El ceva vrednic de înfruntat sau de vorbit de rău; — nu doar pentru că vrăjmașii Săi erau atât de desăvârșiți încât nimic nu li se putea găsi împotriva; ci pentru că El era atât de plin de supunere față de voia Tatălui Său încât era pregătit să primească batjocurile și înfruntările poporului, purtându-le cu umilință și răbdare, ținând seama de faptul că la aceasta era chemat, să rabde și să învețe lecțiile și să se dovedească credincios, și să-Și arate adevăratul Său caracter și să fie mișcat și să-Și manifeste compătimirea Sa pentru oameni în orbirea și ignoranța lor și să-Și manifeste iubirea pentru ei.

Tot așa trebuie să fie și cu noi care dorim să creștem cu caracterul asemenea Domnului. Vom fi mai puțin dispuși să înfruntăm pe cei ce ne înfruntă. Mai de grabă vom fi pregătiți să suferim pierderea lucrurilor și aceasta cu bucurie: chiar bucurându-ne de încercările și greutățile care ne înconjoară, știind că aceasta lucrează pentru noi o cumpănă de mărire nespus de mare și o glorie veșnică. Observăm armonia ei dintre supunerea lui Petru în această privință și declarația Domnului: „Binecuvântați pe cei care vă prigonesc; binecuvântați și nu blestemați” (Filipeni 3:8; 2 Corinteni 4:17; Matei 5:44; Romani 12:14). Astfel apostolul ne spune să fim pregătiți mai bine spre a binecuvânta decât a blestema. Dacă încă nu am ajuns până la acest înalt grad care este sfârșitul căii noastre, semnul iubirii desăvârșite unde iubim vrăjmașii noștri și suntem pregătiți și binevoitori și dornici să-i binecuvântăm, să-i ajutăm, să dorim ridicarea lor din întuneric și degradare și să dorim să facem tot ce putem în armonie cu planul divin. Să nu ne descurajăm să ne străduim înainte, așa de repede cât este posibil să ne putem ridica în aceasta care este semnul caracterului dezvoltat până la sfârșit. Căci cum spune apostolul: „La aceasta ați fost chemați: ca să moșteniți binecuvântarea”.

Fericita moștenire pentru care suntem pregătiți

Am fost chemați să fim membri în preoțimea împărătească, de sub căpetenia Isus, marele Preot al mărturisirii noastre. Suntem învățați de Scripturi, că această preoțime împărătească are să fie agenția lui Dumnezeu în decursul Vârstei Milenare pentru binecuvântarea omenirii, și „la aceasta ați fost chemați”, ca să fiți pregătiți pentru această preoție. Apostolul ne spune de pregătirea lui Isus Domnul nostru, și că ea s-a făcut prin multe încercări spre a se potrivi pentru marea poziție de Arhiepiscop, și în acest scop a fost necesar ca el să fie ispitit și încercat, pus să sufere, ca să fie un preot credincios și milos atunci când va veni timpul ca El să-Și exercite autoritatea și puterea poziției Sale. În asemănare cu aceasta este necesar ca toți aceia care vor fi din preoțimea împărătească să aibă aceste experiențe acum pentru a dezvolta în ei aceleași principii pentru adevăr, dreptate — experiențe care să-i conducă la iubirea dreptății și ura nedreptății — experiențe în lupta cu ei înșiși pentru a dobândi absoluta stăpânire asupra păcatului și a răului care vrea să-i doboare. Biruirea acestora face din ei biruitori și dezvoltă în ei spiritul arătat de apostol, bunăvoința frățescă, compătimire și milă. Toate aceste calități vor fi necesare pentru conducerea lumii în Vârsta Milenară. Ei vor fi preoți miloși și credincioși, pentru că vor ști cum să simpatizeze cu biata lume în starea ei decăzută, cum și care greșeli să le ierte, ce ajutor să le dea pentru ajungerea la desăvârșire și viață veșnică.

Noi vom fi totodată Regi și Preoți. Ca Regi, ei vor fi îmbrăcați cu putere să conducă lumea. Aici va fi un alt loc pentru întrebuințarea potrivită a combativității; nu suntem însă potriviți sau pregătiți să facem aceasta

acuma; deaceea Domnul ne îndrumă să așteptăm, să dorim și să ne rugăm să vină Împărăția Sa, când voia Sa se va face pe pământ ca în cer. Aceștia „chiar cei aleși”, regii și preoții vor fi pe deplin pregătiți pentru a-și exercita puterea cu moderație deoarece vor avea corpuri noi, desăvârșite și potrivite minții lor noi — mințile noi care s-au dezvoltat acum sau disciplinat și s-au adus la standardul iubirii perfecte care este plină de milă, compasiune, iubire frățească și armonie. Cât de necesar este iubiți frați, ca noi să învățăm toate aceste lecții, dacă dorim să fim pregătiți ca să fim întrebuințați în mărețul serviciu al Împărăției care în curând are să fie stabilită.
(R. 2877)